

den ældste Datter, den huslige, gammelforstandige Signe, Faderens Øjsten, i Moderens Forfald indtog Pladsen for den nederste Bordende. Og aldrig faldt det nogen af Børnene ind at tale uden at være adspurgt. Under den samme højtidelige Tavshed, som Bordbønnen havde indledet, kunde Maaltidet undertiden fortsættes lige til Takkeordenes Fremsigelse. Dog kunde Pastor Sidenius ogsaa ofte være meddelsom overfor sine Børn, udspørge dem om deres Skolegang, deres Kammerater, deres Lektielesning, og kom derved ikke sjældnen ind paa selv at fortælle. Paa belærende Maade underholdt han dem da med Skildringer af Forhold og Begivenheder fra sin egen Ungdom, fortalte om Datidens Skolegang, om Livet i hans Faders og Farfaders lerklinede Præstegaarde o. s. v. Undertiden, naar han var i særlig godt Lune, kunde han endog more dem med spøgefulde Anekdoter fra sine Studenterdage i København, fra Regenslivet og Studenternes kaade Løjer med Natvægtere og Politi. Men havde han paa denne Maade faaet Børnene til at le, forsømte han aldrig tilsidst at give sin Fortælling Advarslens Form og formanende at vende deres Sind og Tanker tilbage mod Livets Alvor og Pligtens Bud.

Denne store Børneflokk og navnlig den Fremgang, den fik — først i Skolen, siden ude i Livet — var efterhaanden bleven Pastor Sidenius'